

ATOROX = PALJON TEKSTIÄ + TYLSÄÄ KERRONTAA + BORGILINTUJA

Tiina Raevaara

Atorox-palkinto myönnetään vuosittain parhaalle edellisvuonna julkaistulle suomalaiselle scifi- tai fantasianovellille. Palkinnon myöntää Turun Science Fiction Seura ry. (TSFS), ja ehdokasnoveilit kaavitaan kasaan paitsi scifi/fantasiapiirien omista lehdistä, myös vuoden aikana ilmestyneistä novellikokoelmista ja -antologioista. TSFS sai listattua viime vuodelta lähemmäs sata novellia, ja niistä kaksikymmentäneljä valittiin varsinaisiksi palkintoehdokkiksi. Esikarsintaan sai halutessaan ottaa osaa jokainen, mutta lopullisesta voittajanovellista päättävät rekisteröityneet raatilaiset, jotka sitoutuvat lukemaan kaikki ehdokasnoveilit. Raatiin kelpaa sinänsä kuka tahansa innokas lukija.

Tämä artikkeli keskittyy pitkälti pohdiskelemaan sitä, mitkä ovat ainekset, joilla novelli pärjää Atorox-äänestyksessä – tai ylipäätään päätyy ehdokaslistalle. Artikkelia voi siis lukea paitsi ehdokasnovellien esittelynä ja arvosteluna, myös ”How to write an Atorox” -tyyppisenä kirjoitusoppaana. Kirjoitukseni kuvailee Atorox-ehdokasnoveleja paitsi sisällöllään, myös muodollaan: se on rön-syilevä, värikäs ja ennen kaikkea pitkä. Teksti on myös melko viimeistelemätöntä.

Ideat jyräävät ehdokasjoukossa

Kirjailija **Orson Scott Card** on hahmotellut *m.i.c.e.*-säännön, jolla kirjoittaja voi muistuttaa itselleen, millaista tarinaa on kirjoittamassa. Tekijä voi korostaa tarinansa ympäristöä (*milieu*), *ideaa*, hahmoja (*characters*) tai tapahtumia (*events*), mutta ei onnistuneesti näitä kaikkia. Scott Cardin mukaan kirjoittajan täytyy jo tarinaa aloittaessaan tehdä valinta ja pysytellä siinä. ”Puuttuva” elementti luodaan läsnäolevilla vahvoilla elementeillä: esimerkiksi ideanovellissa idea itse luo usein myös ympäristön. Esimerkiksi **Asimovin** *Ikuisuuden loppu* tai *Ise jumalat* ovat hyviä esimerkkejä idean varaan rakentuvista tarinoista, kun taas ympäristö ja tapahtumat korostuvat

muun muassa **Tolkienin** tuotannossa.

Scifi ja fantasia ovatkin pitkälti jatkaneet tällaista jakoa yllämainituista klassikoista lähtien nykykirjallisuuteen saakka. Scifi rakentuu ideoiden varaan, ja fantasiatarinat luottavat ympäristökuvaukseen tai eepisiin kohtaloihin. Eräällä tavalla tästä on tullut jopa peruste, jolla Atorox-noveilitkin voi luokitella kahdeksi erilliseksi genreksi. Teksti, joka ei sovi kumpaankaan (esimerkiksi vahvan henkilökuvauksen takia), voidaan luokitella vaikkapa maagiseksi realismiksi. Vahva henkilökuvaus on mainstream-kirjallisuudessa arvostetumpaa kuin vaikkapa ympäristökuvaus; ehkä siksi maagista realismia pidetään yleisesti salonkikelpoisempaa kuin scifiä tai fantasiaa.

Vuonna 2004 Atoroxilla palkittu Usvan päätoimittaja **Anne Leinonen** on nyt ehdokaslistalla mukana kolmella omalla ja yhdellä yhteistyönovellilla. *Toisinkainen* on onnistunut kuvaus ihmismiehen ja avaruusolion suhteesta, ihmisen ja vieraan lajin kulttuurien törmäyksestä sekä erilaisten halujen ja tavoitteiden ristiriidasta. Novelli kertoo tarinan avaruusolion näkökulmasta. *Toisinkaisella* on ansioita, joihin harva Atorox-ehdokas yltyä: siinä scifi ponnistaa sisällöstä muotoon saakka. Leinosen käyttämä ”outoutettu” kieli tukee hienosti itse tarinaa. *Hiekkameren jumalat* esittelee puolestaan melko tavanomaisen scifimaiseman, luonnonvoimien riepottaman hiekkapeitteisen planeetan. Myös novellin kulminaatiopiste, vieraan avaruusaluksen löytäminen eristyneen heimon jumalien asuinsijoilta, on käytetyn oloinen ratkaisu. *Koska he olivat liian pyhiä* kertoo maailmasta, josta naiset ovat yhtäkkiä hävinneet. Novellin kertoja on nuori nainen, joka säilyttääkseen itsemääräämisoikeutensa tekeytyy mieheksi. Novelli aloittaa vahvoilla provokaatioilla: harvoja, keinokohduissa kasvatetuja pikkutyttöjä säilytetään erityisissä laitoksissa. Heitä himoitsevat ja heidän suvunjatkamisestaan päättävät heidän omat isänsä ja veljensä.

Leinosen ja **Petri Laineen** yhteisnovelli *Kuvat eivät valehtelee* esittelee erään (tosin kuvitteellisen) Neuvosto-Venäjänsä ihmeellisistä aikaansaannoksista: todellisuudenpäivityskoneen. Kyseisellä masiinalla epätoivotut ihmiset ja teot voidaan poistaa tuosta vain. Mutta kuten muutkaan itänaapurimme keksinnöt, tämäkään ei toimi ilman ongelmia. Vaikka idea on hyvä ja toteutuskin ihan kelvollinen, tarinan logiikkaa on hieman vaikea seurata, ja kokonaisuus jää siksi sekavaksi.

Petri Laine on mukana ehdokaslistalla myös omalla novellillaan *Les Morts Dansant*, joka on **Poe**-vaikutteinen merirosvotarina. Kuten monesti Laineen teksteissä, tätäkin rasittaa hämähä aiemminluetun tunne. Novelli on perinteistä kauhua kirouksineen ja luostareineen.

Natalia Laurila on yksi mielikirjoittajiani. Harvalla rutinoituneellakaan kirjoittajalla (tai edes kirjailijalla!) on näin omanlaisensa tyyli tai näin ”epäsuomalaisen” runsasta ja värikästä tapahtumien, ihmisten ja ympäristön kirjoja. Laurilan ehdokasnovellit *Kaikki mitä rukoilin* ja *Yksi pieni musta langanpätkä* ovat molemmat vahvojen naisten tarinoita, joissa kieli, henkilöt, ympäristö, tapahtumat ja spekulatiivisuus kietoutuvat yhtenäiseksi, mutta monisyiseksi kudelmaksiksi. Tosin Kaikki mitä rukoilin -novellissa ei sinänsä ole mitään scifi- tai fantasiaelementtiä; eikä sellaiseksi varmaankaan riitä se, että kirjoittaja ilmoittaa (novellin ulkopuolella) tarinan tapahtuvan jossain muualla kuin Maassa.

Muunkin lukemani Laurilan tuotannon perusteella tarinoiden loppu on usein hänelle ongelmallinen. Tiheä henkilöiden ja tapahtumien vyyhti uhkaa kliimaksia kohti kiihtyvässä vauhdissa sotkeentua pahasti. En tiedä, mikä toisi ongelmaan ratkaisun: värikkyydestä ja henkilöiden moninaisuudesta olisi tylsä karsia. Ehkä taikakeinoa ei olekaan, vaan pelkkä entistä huolellisempi tapahtumien jäsentely, motiivointi ja viimeistely riittäisivät tuomaan tarpeeksi selkeyttä.

Hannu Rajaniemi herätti viime vuonna ansaittua mielenkiintoa hyvin postmodernilla novellillaan *Isännän ääni*. Nyt Rajaniemi on saanut ehdokaslistalle tarinan *Elegia nuorelle hirvälle*. Se jatkaa *Isännän äänen* linjoilla, sijoittuu mahdollisesti samanlaiseen maailmaankin: tekstissä sekoittuvat antropomorfiset eläimet, nanotekniikka, kvanttiteoria, konejumalat, borgilinnut – ja jopa juna. Siis kaikki elementit, mitä suomalaisessa spekulatiivisessa fiktiössä on viime vuosina nähty. Novellin huono ilmaisu ja ontuva kerronta vievät terää

lukukokemukselta. Tekstissä on paljon turhaa sanahelinää, ”koodia joka kehräsi itsensä molekyylinkokoisissa timanttivärttinöissä”, johon lukijan mielenkiinto takeruu. Rajaniemi ahtaa samoille liuskoille niin ”marjaolennon”, ”ruttojumalat”, ”roskapostizombiet”, ”Mustanaamion”, ”naniitit”, ”ihmemaat”, ”narniat” kuin ”tyhmän luolamiehenkin”, ja lukijan pitäisi pystyä ymmärtämään, mitkä näistä asioista ovat konkreettisia tai merkityksellisiä ja minkä arvo on vain kuvainnollinen.

Samantapaisesta runsaudenpulasta ja semanttisesta hämähärydestä kärsii **Paula Susitaipaleen** *Toimikas*. Se on sinänsä tehokkaan tiivis kertomus taianomaista kangasta kutovasta nuoresta naisesta. Novellin värikäs ja naiskeskeinen ilmapiiri tuo mieleen Natalia Laurilan tekstit. Toteutus vaatisi kuitenkin kunnon kevätsiivouksen, jossa ylimääräiset adjektiivit, kirjoitusvirheet ja epämääräiset ilmaukset poistettaisiin.

Boris Hurtta pysyttelee tapansa mukaan perinteisessä tarinankerronnassa. Sen taidon hän kyllä osaa; hänen teksteissään on aina samantapaista viehättävyyttä kuin vaikkapa **Christien** dekkareissa. Hurtan kahdesta ehdokkaasta *Salakuljettajan tytär* iskee minuun kovempaa kuin *Puut kuin purjeet laivan*. Edellisessä tarina (päähenkilön luokse muuttavalla salaperäisellä naisella on ikäviä taikavoimia) on ehkä kuluneempi kuin jälkimmäisessä (pienen kylän höperöt vanhukset ovatkin aikamatkustuskansaa), mutta novellina *Salakuljettajan tytär* on ehyempi ja onnistuneempi kuin hieman sekava ja viimeistelemätön *Puut kuin purjeet laivan*.

Carita Forsgrenin novelli *Fyto ja Ygg* kertoo naisesta, joka viehättyy kaikesta elävästä: miehistä, naisista ja erityisesti kasveista. Hänet värvätään koehenkilöksi tutkimukseen, jossa pyritään saamaan yhteys avaruudesta tulleseeseen, Yggdrasiliksi nimettyyn puumaiseen olentoon. Päähenkilö Fyto onnistuukin luomaan varsin ruumiillisen yhteyden Yggiin, ja yhdessä parivaljakko laittaa järjestyksen maapallolla uusiksi. Tarina on kiehtova ja toteutus kaunis, ja novelli onkin yksi omista suosikeistani.

Viime vuoden Atorox-kaksoisvoittajalta **Jenny Kangasvuolta** on ehdokkaana kaksi novellia. *Yhtiä kohtua puoliksi yksin* on puhdas ideanovelli, jossa ihmiset syntyvät ja elävät säännönmukaisesti siamilaisina kaksoina, yhteenkasvaneina. Päähenkilöiden raskaus, jossa kaksi sikiötä eivät olekaan kiinni toisissaan, herättää ympäristössä paheksuntaa ja uteliaisuutta. *Sudenkulku*

on puolestaan hieman erilainen teksti, mitä olen tottunut Kangasvuolta lukemaan. Novellissa häitä viettävät perheet muuttuvat susiksi, koska kieltävät rähjäisiä kiertolaisia osallistumasta pitoihin. Tarina mukailee kansantarua ja poikkeaa tematiikaltaan Kangasvuon usein lisääntymisen ja ruumiillisuuden ympärillä pyöriviltä muista teksteistä. Molemmat novellit jäävät kuitenkin vaisuiksi ja yllätyksettömiksi.

Petri Salinin *Jäätynyt Kokyto* on Suomen kansalais-sodan tapahtumia pyörittelevä vaihtoehtohistoria, jossa päähenkilöä ajaa eteenpäin salaperäinen tehtävä ja sisältä kumpuava toivottomuus. Novellin aloittaa groteski kuvaus Tammerkoskessa kelluvista vainajista. Novellissa onnistuneinta on ahdistavan epätoivoinen tunnelma, jota tapahtumat ja henkilöt onnistuneesti ympärilleen luovat. Tarina jää kuitenkin kohtalaisen tylsäksi, eikä lopun ”yllättävä paljastus” riitä tuomaan tarpeeksi suurta ahaa-elämystä.

Juha-Pekka Koskinen on tuottelias romaanikirjailija ja novellisti. Hänen tuotantovauhdillaan kirjoittamisen rutiini alkaa luultavasti väkisinkin heijastua teksteihin. *Kellastunutta ruohoa* ja *Sydänystävä* ovat molemmat pakottomasti eteneviä ja onnistuneihin henkilöhahmoihin nojaavia ”tapahtumanovelleja”. Varsinkin *Kellastunutta ruohoa* on tiheätunnelmainen ja hyvin koskettava. Kaiken kaikkiaan kaipaisin Koskiselta vielä jonkinlaisia syvempiä teemoja ja rohkeita rakenteellisia ratkaisuja.

Miina Supisen *Alkumereen* on idealtaan onnistunut tarina maailmasta, jossa ulkonäköä muokataan biologisia rajoja uhmaten ja äärimmäistä yksilöllisyyttä tavoitellen. Novellin keskeinen hahmo, nuori nainen, liittyy ”alkukotia” valtameressä tavoittelevaan lahkoon ja leikkauttaa itsensä merenneidoksi. En tiedä, miksi minua ärsyttää novellin nuorisokirjamainen ote (ei minulla ole mitään nuortenkirjallisuutta vastaan!), mutta tarinaltaan ja toteutukseltaan *Alkumereen* on yksi novellijoukon eheimmistä. Siinä on myös yksi joukon koskettavimmista kohtauksista: muodonmuutoksen kokeneen nuoren naisen henkäyksenheikko epäröinti juuri ennen lopullista askelta. Henkilöt elävät uskottavina novellin alusta loppuun saakka.

Tuomo Jäntin *Aachenin aikakirjat* on eräs suosikkiehdokkaistani. Tarinan päähenkilö, kirjallisuustoimittaja, toteuttaa omaa kohtaloaan kirjoittamalla artikkelia kirjasta, jossa samanniminen toimittaja kirjoittaa samalla tavoin läpi yön juttua samannimisestä kirjasta. Kyseisen

kirjan tekijä on luonut ympärilleen aivan eriskummallisen imagon ja tuotannon. Novellia voisi parantaa laa- taamalla kliimaksikohtiin enemmän tehoa ja terävyyttä, mutta kaiken kaikkiaan *Aachenin aikakirjat* on jo nyt aivan erinomainen.

Tytti Heikkisen *Theov* nojautuu vaihtoehtotodellisuus-ideaan. Kuten niin monessa muussakin tekstissä, tässäkin sekavuus ja viimeistelemättömyys hankaloittavat tarinan ja sen logiikan seuraamista. Ideanovellille on kovin välttämätöntä, että se keskeinen idea tulee ymmärretyksi. *Theovissa* on kuitenkin jonkinlaista haikkeaa surrealismia, joka on mitä ilmeisimmin viehättänyt tarpeeksi montaa ihmistä.

J.K. Miittisen novellien teemat liittyvät usein lisääntymiseen. Niin nytkin: *Raskautetussa* mies huomaa olevansa raskaana, ja alkujärkytyksen jälkeen kivespus-sien uumenissa hautuvasta jälkikasvusta tulee elämän tärkein asia. Päähenkilön mielenliikkeet kiehtovat, itse tarina on ihan ok, teksti on viimeisteltyä ja sujuvaa. Mutta jostain syystä tällaisia lisääntymisjuttuja käsitellään suomalaisessa spefissä hirveän paljon, ja sinne ruuhkaan *Raskautettu* hukkuu – vähän niin kuin Kangasvuon *Yhtä kohtua puoliksi yksinkin*.

Juhani Havukaisen *Yksi säde aurinkoa* on monella tapaa poikkeuksellinen ehdokas: se on lyhyt, viitteellinen, nopeasti näkökulmaa vaihtava ja luottaa enemmän onnistuneeseen ilmaukseen kuin spefi-elementtien vyörytykseen. Kuten kirjoittaja itsekin on todennut, novellista voisi poistaa osia tai toisaalta lisätä niitä kokonaisuuden sinänsä muuttumatta. Kuitenkin jotain puuttuu – ehkä varsinainen kliimaksi? Pidin novellista paljon, mutta ihmettelen suuresti, jos se tulee pärjäämään äänestyksessä.

Kari Tossavaisen *Myria* on surrealistinen kertomus virkamiehestä, joka viettää vapaapäiväänsä rannalla, kaipaa rakastettuaan ja valittelee joka puolelle byrokra-tisoituneeseen yhteiskuntaan tunkeutuneita hyönteisiä. Onkohan tunnelman osaset haettu aina Kafkalta asti? Novelliin on vaikea päästä sisään, kieli on kapulaista ja ajatuksenkulku koukeroista, mikä sinänsä toisaalta sopii novellin tunnelmaan. Alun vaikeus vaihtuu kuitenkin kiehtovuudeksi. Itse Myrialle olisin kaivannut suurempaa, jollain lailla ratkaisevaa roolia novellissa – onhan hän kuitenkin saanut kunnian päästä novellin nimihenkilöksi. Tosin ”Myria” muistuttaa niin paljon ruotsin sanaa ”myra”, että hänen olemukseensa taitaa sittenkin

liittyä jotain käänteentekevää. Mutta saako nimi olla ainoa johtolanka?

Marko Hautalan *Minä perhonen, sinä Morfeus* on ahdistava kuvaus naisesta, joka osallistuu unenhallintakurssille oppiakseen hallitsemaan siten elämäänsä ylipäättäänkin. Novelli toimi kohdallani vasta toisella lukukerralla: ensimmäisellä kerralla se tuntui sekavalta ja vaisulta. Vasta uudestaan luettuna nyanssit ja hitaasti hiipivä surrealistinen kauhu pääsivät oikeuksiinsa.

Tiivistettynä: omat suosikkini ehdokasjoukosta ovat *Aachenin aikakirjat*, *Toisinkainen*, *Fyto ja Ygg*, *Myria*, *Minä perhonen, sinä Morfeus*, *Kellastunutta ruohoa*, *Yksi pieni musta langanpätkä*, ja *Alkumereen*. Mutta koska makuni ei ennenkään ole vastannut fandomin keskimääräistä makua, voi olla, etteivät edellä mainitut päädy lähellekään kärkeä. Sori vaan, kirjoittajat!

Mielikuvitusta vain sisällössä

Itselleni tämä on ensimmäinen kerta, kun luen kaikki Atorox-ehdokkaat tai ylipäättään tutustun lyhyen ajan sisällä näin suureen määrään suomalaista spekulatiivista fiktiota. Ehdokasnovelleja leimaa jonkinlainen runsauden ryöpytys: vahvoja, sinänsä hyviä ideoita on useampia jokaista novellia kohti. Ideoiden lisäksi on värikkäitä ympäristöjä, värikkäitä hahmoja, värikkäitä tapahtumia. Tämä tuntuu olleen pääsyvaatimuksena loppulliselle ehdokaslistalle: vähäeleiset, puhdaslinjaiset ja (suoraan sanottuna) lyhyet novellit loistavat poissaolollaan. Suomalaisen novellistiikan sisällä ”atorox-tyypin” novellit ovat aivan oma lukunsa. Jo pituus rajaa ne pois vaikkapa **Martti Joenpolven** novellikilpailusta, ja harva mainstream-lehti suostuisi tällaisia julkaisemaan. Useissa novelleissa on sisällöllisiä elementtejä jopa romaanin tarpeisiin. Esimerkiksi Forsgrenin *Fyto ja Ygg* kasvaisi helposti pienenisromaaniksi vain henkilöitä syventämällä, luomalla muutamia suvantokohtia ja tihentämällä vastavuoroisesti jännitettä kliimaksikohdissa. Novellina laittaisin siihen loppupisteen jo nykyisen puolivälin tienoille.

Novellien sisällöllinen runsaus ei näy muodossa tai kerronnassa. Aikarakenteita ei rikota eikä näkökulmilla leikitellä. Tämä on harmi: pitkissä novelleissa tällaiseen olisi varaa. Suuri osa Atorox-ehdokkaista on tylsää luettavaa. Kun scifi-idea tai fantasiamaailma lätkäistään esille heti ensimmäisellä liuskalla ja loppunovelli on

pelkkää ideaa tai maailmaa tukevien tapahtumien auki-lukemista, ei lukijalle jää muuta roolia kuin passiivinen kyydissä istuminen.

Esimerkiksi Hannu Rajaniemen *Elegia nuorelle hirvälle* on sinänsä kiehtova seos eepistä jumaltarinointia ja teknistieteellistä dystopiaa, mutta tarina kerrotaan kuitenkin tylsästi yhden kertojan näkökulmasta, aikajärjestyksessä alusta loppuun, lähes askel askeleelta. Carita Forsgren on oikeastaan ainoita, joka uskaltaa edes hieman rikkoa perinteistä kerrontatyyliä. Myös Marko Hautalan *Minä perhonen, sinä Morfeus* leikittelee minän ja hänen, unen ja toden välillä. Leinosen *Toisinkaisessa* ”outo” kielenkäyttö tukee upeasti muutenkin onnistunutta scifitarinaa, ja Havukaisen *Yhdessä säteessä aurinkoa* on puolestaan suomalaiselle spefinovellille epätyypillistä näkökulman ja tapahtumahetken nopeaa vaihtelua.

Toisaalta rohkeiden kokeilujen tai mielikuvituksen puutteesta ei pidä syyttää kirjoittajia, vaan äänestäjiä. Atorox-ehdokaslistan perusteella suomalaisen spefin lukija tuntuu arvostavan pitkää tarinaa, helppotajuista muotoa, scifi- ja fantasiaelementtien (eli Scott Cardin *ideoiden ja ympäristön*) moninaisuutta. Maailmalla suosittua kerronnallista kokeilua ei suomalaisessa sci-fissä näe – tai näkisi tietysti, jos lukijat niin haluaisivat. Kokeneet kirjoittajat jumiutuvat helposti toistamaan itseään, jos huomaavat tekstinsä toimiviksi ja lukijakuntaan uppoaviksi. Miksi riskeerata tarjolla olevaa menestystä kummallisilla kokeiluilla? Vai kompastuvatko ne kokeilevat tekstit jo Portin bubbling under -listaan tai lehtien julkaisukynnyksiin? Johtuuko ilmiö kysynnästä vai tarjonnasta?

Atorox-äänestyksessä pärjäävät perinteisesti fandomin jo hyvin tuntemat kirjoittajat sekä toisaalta Porttikilpailussa palkitut novellit. Vaihtuvuus menestyjien joukossa on vähäistä: esimerkiksi viime vuoden Atorox-kärkikymmeniköstä vain kaksi kirjoittajaa ei ollut sijoittunut aiemmin kymmenen parhaan joukkoon. Tämänvuotisista kahdestakymmenestä neljästä ehdokasnovellista vain seitsemän on sellaista, jonka kirjoittaja ei ole ollut viiden edellisen vuoden aikana Atorox-kärkikymmenikössä.

© Tiina Raevaara 2007

Atorox-ehdokasnovellit 2007 ja niiden julkaisupaikat:

Kosmoskynä 4/05

Miina Supinen: Alkumereen

Portti 1/06

Anne Leinonen: Toisinkainen

Boris Hurtta: Puut kuin purjeet laivan

Tuomo Jäntti: Aachenin aikakirjat

Portti 2/06

Carita Forsgren: Fyto ja Ygg

Hannu Rajaniemi: Elegia nuorelle hirvelle

Petri Laine ja Anne Leinonen: Kuvat eivät valehtele

Portti 3/06

Boris Hurtta: Salakuljettajan tytär

Jenny Kangasvuo: Yhtä kohtua puoliksi yksin

Petri Salin: Jäätynyt Kokytos

Portti 4/06

Tytti Heikkinen: Theov

Spin 1/06

Petri Laine: Les morts Dansant

Spin 2/06

Kari Tossavainen: Myria

Paula Susitaival: Toimikas

Tähtivaeltaja 3/06

Juha-Pekka Koskinen: Kellastunutta ruohoa

Usva 1/06

Marko Hautala: Minä perhonen, sinä Morfeus

Natalia Laurila: Kaikki mitä rukoilin

Usva 2/06

Jenny Kangasvuo: Sudenkulku

Juha-Pekka Koskinen: Sydänystävä

Natalia Laurila: Yksi pieni musta langanpätkä

Usva 3/06

J.K. Miettinen: Raskautettu

Usva 4/06

Juhani Havukainen: Yksi säde aurinkoa

Valkeita lankoja, WSOY 2006

Anne Leinonen: Hiekkameren jumalat

Anne Leinonen: Koska he olivat liian pyhiä

